

[Ministeren for Grønland.]

Jeg skal dog lige berøre et par enkelte af de problemer, der er blevet rejst.

Hr. Brøndsted udtrykte forhåbning om, at loven kun kom til at virke i en kortere periode. Der vil jeg gerne have lov til at henvise til titlen på lovforslaget. Det er en midlertidig lovgivning, der er tale om, og vi agter at efterleve titlen.

Hr. Svend Haugaard rejste et spørgsmål, som jeg finder er uhyre vigtigt, nemlig sprogproblemet i forbindelse med læreruddannelsen, og ligesom pegede på det rimelige i, at man fandt frem til en eller anden form for en midlertidig genvej for at løse dette spørgsmål. Jeg finder, at det vil være meget rimeligt, om vi kunne få en diskussion, en debat, under vores udvalgsarbejde bl. a. om dette spørgsmål. Det vil jeg gerne tilsiige mit medarbejderskab til.

Hr. Lembourn udtrykte glæde over, at man for denne lovgivnings vedkommende havde fundet frem til samstemmighed imellem en kommende folkeskolereform og spørgsmålet om at regulere læreruddannelsen i forhold hertil. Det er jeg glad for at man har peget på, for jeg er naturligvis enig i, at vi har været forudseende, vi har været fornuftige på dette område. Så må vi jo også håbe, at indholdet kommer til i virkeligheden at svare til disse forventninger.

Hr. Lembourn spurgte, hvad det koster, og det er der jo i og for sig givet en bemærkning om, som rigtigt anført, men vi kan da også tage det spørgsmål nærmere i øjesyn, når vi kommer frem til udvalgsarbejdet.

Så har jeg i og for sig ikke flere bemærkninger ud over endnu en gang at takke ordførerne for den meget velvillige indstilling.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til det udvalg, der den 3. marts 1975 er nedsat til behandling af lovforslag vedrørende Grønland. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold): Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov for Grønland om svangerskabsafbrydelse.

(Lovforslag nr. 132. Fremsat 10/3 75).

Formanden:

Sammen med denne sag behandles den følgende sag på dagsordenen, nemlig:

Første behandling af forslag til lov om ikraftsættelse for Grønland af lov om sterilisation og kastration.

(Lovforslag nr. 133. Fremsat 10/3 75).

Lovforslagene sattes til forhandling.

Søren B. Jørgensen (S):

Her er tale om genfremsættelser, så der er ikke grund til ret mange bemærkninger.

Jeg skal om lovforslaget om svangerskabsafbrydelse sige, at vi har haft det til første behandling, vi har haft det i Grønlandsudvalget, vi har fået svar på en del spørgsmål, men for at få det helt klart, så synes jeg, at jeg allerede nu gerne vil stille ministeren et par enkelte spørgsmål.

Det drejer sig om, hvem der skal og hvem der ikke skal foretage indgreb. Jeg håber, jeg har forstået det rigtigt, når jeg siger det på den måde, at de ikke-hjemmehørende, allerede ansatte læger og sygeplejersker i Grønland, såfremt deres etiske og religiøse overbevisning forhindrer dem i det, i dag kan blive fri for at foretage indgreb, også hvis vi vedtager lovforslaget, hvorimod fremtidigt ansat, ikke-hjemmehørende personale, er pligtig at foretage indgreb, og hjemmehørende personale i Grønland kan fritages for at foretage disse indgreb.

Det er disse tre ting, jeg synes jeg nu vil have bekræftet, så vi er fri for at sinke arbejdet i udvalget med dette. Vi kan til dette lovforslag også love en hurtig udvalgsbehandling.

Angående lovforslaget om sterilisation og kastration er det jo sådan, at vi kom så langt i sidste samling, at vi nåede at afgive betænkning.

Vi kan tilsiige en hurtig og velvillig behandling af de to lovforslag.

Kirsten Sparre Andersen (V):

De to lovforslag, vi her har til første

[Kirsten Sparre Andersen.]

behandling, er genfremsættelser fra sidste folketingssamling, hvor jeg også var mit partis ordfører, og jeg vil ikke tage tingets tid ved at gentage min ordførertale fra dengang.

Jeg stillede imidlertid to konkrete spørgsmål, som jeg gerne vil gentage og rette til den nye Grønlandsminister, idet jeg vil gøre opmærksom på, at der i § 8, stk. 2, står, at læge eller jordemoder skal rådgive kvinderne om deres mulighed for støtte under svangerskab og efter barnets fødsel. Har man sikret sig, at en sådan vejledning vil foregå på en for den grønlandske befolkning relevant måde?

Videre vil jeg med henblik på § 10 spørge, om ministeren vil sikre, at personale fra sundhedssektoren, inden de her fra landet rejser til Grønland, vil blive gjort opmærksom på, at de ikke kan undslå sig for dér at medvirke til svangerskabsafbrydelse.

Der kan være andre mindre problemer, som vi kan se på under udvalgsarbejdet, men da lovforslaget for længst er tiltrådt af det grønlandske landsråd, vil vi fra venstre give det en velvillig udvalgsbehandling.

Dohrmann (FP):

Et flertal i fremskridtspartiet kan støtte de foreliggende lovforslag. Jeg skal kun komme med den enkelte bemærkning, at med hensyn til abort håber jeg ikke, forholdene bliver ligesom i Danmark, hvor det efterhånden er ved at være sådan, at sygehusene er besat af abortsøgende.

Svend Haugaard (RV):

Jeg skal også henvise til vores tilslutning i 1. samling og så i øvrigt udtrykke tilfredshed med ministerens løfte om, at ingen nuværende ansat vil blive tvunget til medvirken. Kunne man finde en eller anden vej til at give samme løfte med hensyn til de kommende ansatte, så så vi det gerne. Vi ønsker i hvert tilfælde gerne muligheden drøftet.

Lembourn (KF):

Et flertal i den konservative folketingsgruppe kan tilslutte sig forslaget.

Det er klart, at her er etiske og religiøse synspunkter, som man må respektere, men flertallet synes, at det er et rigtigt forslag.

Derfor taler også det, som mit partis tidligere ordfører, fru Gerda Møller, nævnte, nemlig at de, der er der i øjeblikket, frit kan bestemme i denne sag, og altså ikke tvinges. Det taler jo også for, at man kan acceptere forslaget.

Lars Emil Johansen (SF):

Spørgsmålet om indførelse af fri adgang til svangerskabsafbrydelse i Grønland blev første gang drøftet i landsrådet under rådets efterårssamling 1973, hvor landsrådet på grundlag af sin principielle stillingtagen til spørgsmålet besluttede at anmode ministeriet for Grønland om at søge udarbejdet et lovudkast, som landsrådet senere kunne tage stilling til.

Udarbejdelsen af dette lovforslag svarer så nøje til de ting, man i landsrådet lagde vægt på under førstebehandlingen, at det foreliggende lovforslag om svangerskabsafbrydelse i Grønland blev vedtaget med stort flertal uden nogen form for detaljeret drøftelse af lovforslagets enkeltheder, idet den principielle drøftelse af spørgsmålet jo allerede var blevet foretaget under råds-mødet i efteråret 1973.

Der har for et par år tilbage været ført en offentlig debat om dette meget vitale spørgsmål i Grønland, og såvel i denne offentlige debat som under drøftelserne i landsrådet har det været åbenbart, at et stort flertal blandt den grønlandske befolkning ønsker en meget vid adgang til svangerskabsafbrydelse.

På baggrund af denne brede offentlige tilslutning til mulighederne for igennem lovgivningen at åbne fri adgang til svangerskabsafbrydelse, samt på baggrund af min personlige principielle stillingtagen til spørgsmålet, kan jeg derfor kun anbefale, at lovforslaget får en velvillig udvalgsbehandling, så det hurtigt kan sættes i kraft uden unødvendige forsinkelser.

Der er dog et par mindre problemer, som jeg vil benytte lejligheden til at påpege.

Det er for det første det i lovforslagets § 4, stk. 3, omtalte ankenævn, der dels skal føre tilsyn med samrådenes virksomhed, dels skal udgøre den instans, hvortil samrådenes afgørelser i de enkelte sager kan ankes. Dette ankenævn skal ifølge lovforslaget bestå af en flok superfine repræsentanter for den offentlige administration,

[Lars Emil Johansen.]

nemlig landshøvdingen, landslægen og arbejds- og socialdirektøren. Uden at drage disse administratorers forudsætninger inden for deres egne virkefelter i tvivl, vil jeg dog her give udtryk for ønskeligheden af, at dette ankenævn suppleres med, om jeg så må sige en mere almindelig repræsentant for det grønlandske samfund, f. eks. en, der kan tale grønlandsk. Jeg kunne forestille mig, at landsrådet udpeger et eller to medlemmer til dette ankenævn.

Det var den ene ting. Det andet spørgsmål, som jeg vil knytte nogle bemærkninger til, drejer sig om den i lovforslagets § 10 indeholdte bestemmelse, hvorefter læger og sygeplejersker ikke som efter den danske lov har ret til at nægte at foretage og medvirke ved et abortindgreb. Jeg er enig i en stor del af argumentationen for en sådan bestemmelse, men er dog af den opfattelse, at det ikke er nødvendigt at gøre bestemmelsen så konsekvent, som der er lagt op til i lovforslaget.

I betragtning af, at abortindgreb kun udgør en meget lille del af lægers og sygeplejerskers arbejde, og forhåbentlig også vil forblive at være en lille del af deres arbejde, og under hensyntagen til, at mere end halvdelen af sygeplejerskerne i Grønland, ifølge de oplysninger jeg har fået i sagen, aldrig vil blive stillet over for en abortindgrebssituation — her tænker jeg bl. a. på personalet på de forskellige sygeplejestationer, hvor der simpelt hen ikke kan foretages et sådant indgreb, og på de forskellige patientafdelinger på landshospitalet i Nûk — finder jeg det derfor påkrævet, at der i loven indarbejdes en dispensationsmulighed, hvorefter læger og sygeplejersker kan fritages for at medvirke ved og foretage abortindgreb, når forholdene på de pågældende lægers og sygeplejerskers ansættelsessted tillader det. Det vil altså sige, at det er et spørgsmål, der bør afgøres forinden ansættelse af personale de pågældende steder.

Idet jeg forventer at disse synspunkter seriestøt vil indgå i udvalgsbehandlingen, skal jeg her blot tilsige lovforslaget en velvillig udvalgsbehandling.

Poul H. Møller (KrF):

Jeg går ud fra, at det høje ting er bekendt med, hvilken stilling kristeligt folkeparti hid-

til har haft til lov om svangerskabsafbrydelse, fri abort, og skulle nogen have hørt, at vi har ændret stilling eller opfattelse i dette spørgsmål, så kan jeg i hvert fald ved denne lejlighed på det kraftigste dementere sådanne påstande.

Vi vil fortsat med næb og kløer gå imod enhver lovgivning, der legaliserer fosterdrab. Vi er udmærket klar over, at der ikke for tiden her i det høje ting kan findes flertal for en ændring af bestående love på dette område, men vi tror, at tiden og vor himmelske fader arbejder for os. Vi har erfaret, at en del af dem, som uden betænkning stemte for fri abort i 1973, senere hen har fået betænkeligheder, nogle endda meget store betænkeligheder, og jeg tror også nok, at tal på 25.000-30.000 aborter årligt har gjort et vist tryk på meget store dele af befolkningen. At det har voldt problemer rundt omkring på vore sygehuse skal også nævnes, idet man altså nu vil overføre de samme problemer til Grønland. Mange sengepladser optages året gennem af abortsøgende patienter, og man har hørt om kvinder, der har været indlagt både to og tre, ja op til fire gange inden for den korte tid, loven har virket. Man benytter med andre ord loven som en form for prævention.

Det foreliggende lovforslag er en konsekvens af vor egen lov om svangerskabsafbrydelse, og begge er så godt som identiske. Forslaget har jo været forelagt det grønlandske landsråd, som har tiltrådt det.

Det anføres i bemærkningerne, at en vedtagelse af forslaget ikke vil have administrative eller økonomiske konsekvenser, men jeg kan da ikke forestille mig, hvorledes sådanne konsekvenser skal kunne undgås, såfremt lovforslaget gennemføres.

Det foreliggende lovforslag har som sagt kun få afvigelser fra den danske svangerskabslov. Bl. a. kan et andragende om svangerskabsafbrydelse ikke forelægges modrehjælpen, som jo ikke eksisterer i Grønland, hvorfor to læger og en medarbejder, f. eks. fra den lokale socialforsorg, danner et samråd. Grundet på de særlige forhold i Grønland vil der ofte kun være én læge i byen, og denne skal så f. eks. telegrafisk konferere eller samråde med en anden læge, måske flere hundrede kilometer borte, hvilket formentlig i praksis vil sige, at den pågældende

[Poul H. Møller.]

læge samråder med sig selv og selv afgør sagen og foretager indgrebet.

Der er heller ikke her tale om obligatorisk vejledning, som vi har ønsket det, til støtte for gennemførelsen af svangerskabet, men kun dette vege, at en abortsøgende gøres bekendt med, at hun kan få en sådan vejledning.

Men væsentligt afvigende fra den danske lov medfører det her omhandlede forslag, at ingen, hverken sygeplejersker eller læger, kan nægte at medvirke ved svangerskabsafbrydelser, og det er da vist helt enestående i dansk lovgivning, at man pålægger læger og sygeplejersker at medvirke til noget, der strider mod deres etiske eller religiøse overbevisning.

Dette forslag vil betyde, at mange dygtige læger og sygeplejersker fremtidig ikke vil kunne søge stillingerne i Grønland, og det synes for mig at se at være i modstrid med, hvad grundlovens § 74 taler om, nemlig at „alle indskrænkninger i den fri og lige adgang til erhverv, som ikke er begrundet i det almene vel, skal hæves ved lov”. Vi mener nemlig i kristeligt folkeparti ikke, at det at provokere abort tjener det almene vel.

Der er dog i fremsættelsen anført, at det allerede ansatte personale, altså læger og sygeplejersker, ikke vil blive tvunget til medvirken ved abort. Ligeledes er det anført i fremsættelsen, at der er tilsendt den tidligere Grønlandsminister, hr. Holger Hansen, en anmodning fra Dansk Sygeplejeråd om, at personalet, sygeplejerskerne, af tidligere nævnte grunde ikke påbydes tvangsmedvirken ved abortindgreb.

Som det forhåbentlig fremgår af, hvad jeg her har udtalt, ser vi os i kristeligt folkeparti ikke i stand til at medvirke ved dette lovforslag. Vi ser med meget stor uvilje på det fremsatte forslag, og jeg kan kun på mit partis vegne tilsige en meget skærpet årvågenhed under forslaget's videre behandling i udvalget.

Jeg ville jo modsige mig selv, hvis jeg om det næste lovforslag sagde, at jeg ikke kunne gå ind for det, da det muligvis vil kunne medvirke til lidt færre aborter, end der ellers ville være tale om.

Hanne Reintoft (DKP):

Som nævnt under den tidligere førstebe-

handling kan mit parti gå ind for begge lovforslag, og jeg vil også gerne understrege, at jeg efterhånden synes, det haster med at få det grønlandske abortlovforslag igennem.

Med hensyn til hele denne meget etiske debat om lægers og sygeplejerskers samvittighed, så synes jeg, at vi, med vores egen sædvanlige evne til det vender problemet helt om. Jeg synes, vi slet ikke ser, hvad der er etik og moral i denne sag. Det hjælpepersonale, der kommer fra Danmark til Grønland, er behæftet med en meget høj grad af frivillighed. Det er frivilligt, at man bliver læge, det er også frivilligt, at man bliver gynækolog, og endelig er det frivilligt, at man tager til Grønland. Jeg synes nok, at der, hvor vi har vores moralske og sociale forpligtelser, det er, at en overbelastet, træt, grønlandsk kvinde, måske med mange børn, ikke skal udsættes for at skulle rejse langt og have en masse modgang for at få det abortindgreb foretaget, loven hjemler. Det er ligesom vi suger os fast i vores egne små danske problemer og ikke vedkender os vort sociale ansvar dér.

Steen Folke (VS):

Jeg skal også i al korthed give VS' tilslutning til de to foreliggende lovforslag. Det, der kunne være at indvende mod forslagene, er stort set ting, der kunne være at indvende mod de eksisterende love i Danmark, og det rækker ikke noget ved den afgørende tilslutning.

Jeg vil dog lige nævne, at for mig at se er det et problem, at der i den grønlandske såvel som i den danske lov om svangerskabsafbrydelse findes denne § 6, som gør forældremyndighedens indehavers samtykke nødvendigt, hvis den pågældende kvinde er under 18 år. Jeg er opmærksom på, at der i stk. 3 er en bestemmelse om, at man kan se bort fra det, men jeg mener alligevel, at der er problemer i, at det for kvinder, der er under 18 år, altså er nødvendigt med dette samtykke.

Med hensyn til lovforslaget om sterilisation mener jeg også, at det må betragtes som en fornuftig lov også for Grønland. Her vil jeg også lige gøre opmærksom på, at der for mig at se kan være et problem ved sådan en lov, nemlig at man kan bruge den til at udsætte visse sociale grupper eller andre grupper i samfundet for en form for pres. Det

[Steen Folke.]

kan være åndssvage, det kan være folk, der er socialt dårligt kørende og sådan noget. Jeg siger ikke, at jeg kender noget til, at det foregår. Jeg vil bare sige, at der er den problemstilling i forbindelse med det.

Vi vil altså tilslutte os begge lovforslag.

Rosing (Grønl.):

Disse lovforslag er genfremsættelser af de forslag, der blev fremsat i folketinget sidste efterår, og behandlet første gang den 22. november, før tinget blev opløst. Der er ikke sket nogen ændring, hverken i bestemmelserne eller i teksterne, i de lovforslag, vi behandler i dag.

Jeg skal ved denne lejlighed ikke gentage mine tidligere bemærkninger, bl. a. om udeladelsen af den bestemmelse, der står i den danske lov om svangerskabsafbrydelse, nemlig om samvittighedsfriheden for læger og sygeplejersker. Det skal blot understreges — på grundlag af en udtalelse fra den grønlandske sygeplejerskerforenings talsmand — at en sådan abortlov kan gennemføres i Grønland uden at udelukke de få sygeplejersker og læger, der af samvittighedsgrunde ikke kan medvirke ved indgrebet. Det fremgår også klart af landsrådets skrivelse, at en udelukkelse af sådanne sygeplejersker fra ansættelse i Grønland strider imod landsrådets ønske.

En sådan diskrimination er mig imod og uønskelig. Selv om der ikke står samme bestemmelse i loven som i den danske, vil jeg håbe, at ministeren for Grønland i praksis ikke anvender en forskelsbehandling ved ansættelse af læger og sygeplejersker i Grønland. Her drejer det sig om ganske få mennesker blandt sygehusenes personale i Grønland. Det er indlysende for mig, at landslægen sagtens kan tage hensyn hertil ved placeringen af personalet i Grønland.

For modstanderne af indførelse af fri abort i Grønland vil det være vigtigt at påpege, at abortsøgende kvinders antal her i landet er blevet fordoblet siden lovens vedtagelse, og at dette muligvis også kunne opstå i Grønland. For mig er det vanskeligt at sige noget om denne eventualitet, men som kommentar til denne eventualitet vil jeg læse et kort citat af et brev, jeg har modtaget fra de grønlandske sygeplejerskers talsmand, om

det tilfælde, at abortforslaget bliver vedtaget. Hun skriver bl. a.:

„Stigningen i antallet af abortsøgende vil næppe blive særlig stor, for der har i de fleste lægedistrikter faktisk været fri abort i mange år.“

Jeg vil derfor endnu en gang anbefale en velvillig behandling og gennemførelse af de to lovforslag i det høje ting.

Ministeren for Grønland (Jørgen Peder Hansen):

Jeg vil gerne rette en tak til ordførerne, som har stillet sig positive over for det foreliggende forslag. Jeg er ikke helt overrasket over, at kristeligt folkeparti ikke kan medvirke. Vi kender deres stilling til det samme lovforslag, da det var til behandling her for nogle måneder siden, men det er jo, uanset om man skal og kan tale etik i denne forbindelse, sådan, at ved lovforslag af denne karakter engagerer man sig dybt i disse spørgsmål, og derved adskiller behandlingen af et sådant lovforslag sig naturligvis fra en lang række andre.

Jeg blev spurgt fra et par sider, bl. a. fra hr. Søren B. Jørgensen, om, hvem der skal foretage indgrebet. Her vil jeg gerne have lov at henvise til de bemærkninger, jeg har gjort netop omkring dette spørgsmål i fremsættelsestalen. Sagen er jo, at det er noget, der optager alle, og det har også i denne debat været noget af det eneste, man har beskæftiget sig med — af forståelige grunde. Jeg skal derfor sige, at det ikke vil blive pålagt allerede ansatte læger og sygeplejersker i Grønland at udføre eller at medvirke ved abortindgreb, såfremt foretagelsen af indgrebet er i strid med deres etiske eller religiøse overbevisning. Det er altså allerede ansat personale på sygehusene, læger og sygeplejersker. For så vidt angår fremtidige ansættelser er det ikke hensigten, at man vil fastholde kravet om medvirken blandt hjemmehørende personale. Det har der været gjort nogle bemærkninger om her, og jeg vil meget gerne erklære mig parat til at endevende det en ekstra omgang i det kommende udvalgsarbejde. Men for så vidt angår ikke hjemmehørende personale, som i øvrigt søger ansættelse og skal tilknyttes det grønlandske sygehusvæsen, der vil jeg gerne sige: vi vil orientere dette personale på forhånd, og derved bliver personalet stillet over for muligheden

[Ministeren for Grønland.]

af ikke at medvirke, hvis det strider imod deres opfattelse.

Men omvendt må jeg sige — i tilknytning i øvrigt til de bemærkninger, fru Hanne Reintoft gjorde — at der er jo tale om, at man må balancere i dette spørgsmål og ikke overse hensynet til kvinderne, der søger abort. Det er jo det, lovforslaget går ud på at regulere forholdene omkring.

Jeg skal i øvrigt ikke gå ind på en nøjere drøftelse af de øvrige stillede spørgsmål. Fru Kirsten Sparre Andersen rejste et spørgsmål omkring lovforslagets § 8, og jeg må sige, at det vil jeg godt have tid til at kigge lidt nøjere på; så kan vi vende tilbage til det under udvalgsarbejdet og tage spørgsmålet op. Jeg synes, det vil være det rimeligste at gøre det på denne måde.

Jeg takker endnu en gang ordførerne for den tilslutning, der er givet — minus kristeligt folkeparti. Jeg bør også føje til, inden jeg går ned af talerstolen, at jeg har også bemærket, der i andre partier er en opsplitning, og det udtaler jeg min forståelse for.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagenes overgang til anden behandling vedtages uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslagene henvises til det udvalg, der den 3. marts d. å. er nedsat til behandling af lovforslag vedrørende Grønland. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om pension til statens tjenestemænd m. v. i Grønland.

(Lovforslag nr. 157. Fremsat 18/3 75).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Johan Nielsen (S):

Vi kender vel alle sammen det mærkelige fænomen, at vi en dag kigger på vort skrivebord og synes, at tingene ligger i et syndigt rod, og så sætter vi os til at rydde op og

bringer de forskellige dele på den plads, hvor vi mener de hører hjemme. Jeg vil formode, at man har fremsat dette lovforslag i den stemning, idet dette lovforslag, som er et meget, meget lille lovforslag, faktisk går ud på at få visse ting anbragt på den plads, hvor de hører hjemme.

Der har været tvivl om beregningen af pensionens størrelse. Man har manglet en hjemmel til det, afgangsalderen har været anderledes end her, og der har været en særlig retsstilling. Alt det dér vil man nu bringe i orden. Som sagt, det er et lille lovforslag, der er ikke meget at sige om det. Jeg vil kun fra mit partis side sige, at vi skal gøre alt, hvad vi kan for, at det bliver bragt i orden hurtigst muligt.

Brøndsted (V):

Her er vi i hvert fald sikre på, at det er en lov, der kun vil komme til at virke midlertidigt, fordi det drejer sig om ca. 76 personer, der er kommet i klemme i forbindelse med en tidligere pensionsordning fra 1946 og så den ændring, der er sket. Det er selvfølgelig nødvendigt at få en klargøring af de tvivlstilfælde, der er for disse mennesker, der er begyndt under ét og ender under noget andet, og så er der tale om en samkøring af ordninger. Det må være rimeligt at få det klaret. Vi ved i hvert fald, at det får ende, når de 76 ikke er pensionsøgende mere.

Arentoft (FP):

Fremskridtspartiet er imod tjenestemandsbegrebet og tjenestemandsovergangen. Specielt nu, hvor vi har næsten 150.000 arbejdsløse blandt ikke-tjenestemænd, finder vi, at det faktisk er urimeligt, at nogle befolkningsgrupper er sikret både sikkerhed i ansættelsen og oven i købet pension senere hen.

Men tjenestemandsbegrebet kan jo ikke afskaffes fra dag til dag. Vores mål er at få indkomstskatterne ned og på længere sigt få fjernet indkomstskatterne, men vi er nødt til i de planer, vi har for indkomstskattens nedsættelse, at sætte beløb af til tjenestemandspensioner for de tjenestemænd, der har sådanne ordninger i øjeblikket. Man kan ikke lige pludselig sige: nu har vi altså haft nogle aftaler, og dem bryder vi — færdig med det!